

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11784

гр. София, 18.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 38 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВЛАДИМИР СТ. КЪНЕВ

като разгледа докладваното от ВЛАДИМИР СТ. КЪНЕВ Гражданско дело № 20231110157216 по описа за 2023 година

Изготвя следния проект за доклад по делото:

Ищецът твърди, че на 12.10.2022 г. П. Д. К. сключил Договор за паричен заем № 748569 със „Сити Кеш“ ООД. Твърди, че в договора е посочено, че сумата по отпуснатия заем е в размер на 500.00 лева.

Твърди, че в чл. 3.10. от договора е посочено, че за извършената от Кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 87.66 лева.

Поддържа, че в процесния договор е уговорено, че размерът на отпуснатия заем е 500.00 лева, размерът на погасителната вноса е „1 x 508.34 лева“, видът на вноската е месечна, размерът на фиксирания годишен лихвен процент е 40.05 %, размерът на годишния процент на разходите е 49.56 %, а размерът на общата сума, която следва да върне П. К., е 508.34 лева.

Ищецът твърди, че е погасил изцяло сумата по сключения договор, а именно в общ размер на 571.30 лева, включваща 500.00 лева главница, 8.34 лева лихва, 87.66 лева такса за експресно разглеждане, с направена „отстъпка“ от 24.70 лева.

Счита, че процесният договор е нищожен на основание чл. 22 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/ вр. чл. 26, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, тъй като противоречи на законоустановените императивни правила.

Заявява, че процесният договор е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма.

Твърди, че процедурата по сключването на договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние не е спазена, тъй като „Сити Кеш“ ООД не е изпълнило императивно вмененото му задължение да предостави на потребителя П. К.

изискуемата преддоговорна информация, не е получил валидно съгласие на потребителя за сключването и изпълнението на договора, както и за условията, при които последната може да се откаже от него.

Сочи, че всички разменени между доставчика и потребителя електронни съобщения не отговарят на императивните изисквания на ЗЕДЕУУ.

Твърди, че ответното дружество е приело за сключен процесният договор с П. К. в нарушение на предвидените императивни правила, без последната да е изразила валидно своето съгласие.

Счита, че е нарушено изискването процесният договор да е написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12. в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора.

Твърди, че Договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита.

Поддържа, че в нарушение на императивните правила, в договора за потребителски кредит ГПР е посочен единствено като процент, но без изрично да са описани и основните данни, които са послужили за неговото изчисляване.

Заявява, че липсата на ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти точно са включени в него и как се формира посоченият в договора ГПР от 49.56 % е в пряко противоречие с императивните изисквания на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4 от ЗПК.

Твърди, че в договора единствено е посочен фиксиран лихвен процент по заема от 40.05 %, без обаче да става ясно как тази стойност се съотнася към ГПР по договора.Сочи, че описаните в съдържанието на договора такси и разходи обаче водят до различен размер на ГПР от посочения.

Отделно от това счита, че в договора за потребителски кредит е налице грешно посочен размер на ГПР, а действителният такъв /в размер на 171.12 % за конкретния договор/ е над максимално установения праг на ГПР, предвиден в императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Ищецът твърди, че в чл. 3.10. от договора е посочено, че за извършената от Кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 87.66 лева.Поддържа, че подобно възнаграждение за „експресно разглеждане на заявката“ не се дължи на основание чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, тъй като заемателят не следва да заплаща такси за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.Счита, че тази такса по своята същност представлява печалба за

кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от ГЛП и ГПР, като в случая това законово изискване не било спазено.

Заявява, че начисленото възнаграждение за експресно разглеждане на заявката е заплатено при начална липса на основание.

Твърди, че възнаграждението, в общ размер на 87.66 лева, представлява заплащане на такса за услуга, която реално не е предоставена.

Поддържа, че клаузите, уреждащи заплащането на цена за допълнителни услуги, са изцяло неравноправни и нищожни. Твърди, че същите са във вреда на потребителя по смисъла на, чл. 143, ал. 1, т. 3 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ - не отговарят на изискванията за добросъвестност и водят до неравновесие в правата на страните, тъй като за да се възползва длъжникът от всички допълнителни услуги по сключеното споразумение се изисква одобрение от кредитора. Заявява, че потребителят следва да плати предварително за възможност, която изцяло зависи от волята на кредитора. Сочи, че с тези клаузи се въвежда задължение на едната страна по договора да заплати за услуга, която има по силата на самия закон, което води до значителна неравноправност на същите.

Поддържа, че тези клаузи не са индивидуално уговорени, съгласно чл. 146 от ЗЗП.

Сочи, че в глава четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв.

Твърди, че клаузата, с която в процесния договор за паричен заем е уговорено, че заемателят дължи такса за експресно разглеждане в общ размер на 87.66 лева, се намира в пряко противоречие с преследваната от директивата цел, транспонирана в ЗПК.

Изтъква, че в пряко нарушение на императивното правило на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК „Сити Кеш” ООД не е включило в ГПР разходите за заплащане на „такса за експресно разглеждане“ в общ размер на 87.66 лева, която по своята същност представлява печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ЕПР.

Ищецът твърди, че според императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Поради което счита, че на основание чл. 19, ал. 5 от ЗПК, клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни.

Твърди, че с тези действия „Сити Кеш” ООД е заобиколило изискванията на ЗПК за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, като съгласно чл.

21, ал. 1 от ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона, е нищожна.

Поддържа, че всички приложими към сключването, изпълнението, прекратяването и развалянето на потребителски договори национални нормативни актове /ЗПК, ЗПФУР, ЗЕДЕУУ и др./ са приети в Република България, въз основа на присъединяването ни към Европейския съюз и произтичащите от това задължения за синхронизиране на българското законодателство с европейското. С оглед на изложеното счита, че приложимото национално законодателство следва да бъде тълкувано и прилагано съобразно духа, целите, съображенията и разпоредбите на действащата Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 23 Април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити.

Също така счита, че неизпълнението на задължението за правилно посочване на размера на ГПР злепоставя и самата цел на Директива 2008/48/ЕО да има единен съпоставим прозрачен пазар на кредитите, защото по този начин потребителят не може да сравни продуктите адекватно.

Твърди, че обстоятелството дали е правилно изчислен и посочен ГПР се установява на база изискванията на единната формула, залегнала в самата Директива 2008/48/ЕО /и транспонирана в ЗПК/, поради което същата има и нормативно значение. Сочи, че описаните такси / в това число и начислената неустойка/ безспорно попадат в изискванията на Директивата - те са предвидими общи разходи, които обуславят сключването на договора при тези условия и са предварително заложили. По тези съображения тези клаузи изискват размерът им да се включи в общия размер на разходите и от там в ГПР. Счита, че неправилното изчисляване и посочване е самостоятелно основание за недействителност на договора.

С оглед на гореизложеното сочи, че грешното посочване на размера на ГПР следва да се приравни на хипотезата на непосочен ГПР по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, респективно целият договор следва да се обяви за недействителен на основание чл. 22 от ЗПК.

Сочи, че посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилаганият в отношенията между страните, представлява „заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д. ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите, както и по смисъла на правото на ЕС.

Твърди, че Договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителна лихва /ГЛП/ е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Счита, че определения от кредитодателя размер на възнаградителната лихва (в който се включва и начислената „неустойка“) за изключително висок и противоречащ на добрите нрави, тъй като надвишава трикратния размер на законната лихва за

необезпечени заеми, респ. двукратния размер на законната лихва за обезпечени заеми. Заявява, че в тази връзка недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожност и на целия договор /per argumentum чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК/.

Ищецът твърди, че Договорът за потребителски кредит е нищожен и на основание чл. 11, ал. 1, т. 20 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е посочен съществен елемент от неговото съдържание, а именно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6 от ЗПК, както и за размера на лихвения процент на ден.

Посочва, че е налице разлика между посочената в процесния договор за потребителски кредит сума, подлежаща на връщане, и тази, която ищецът реално е върнал на ответното дружество.

Заявява в случай, че съдът приеме договора за валиден и действителен, счита, че е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД поради нарушение на закона, чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД поради нарушаване на добрите нрави, респективно на основание чл. 146 от ЗЗП поради неравноправност на отделните клаузи от процесния договор.

Твърди, че ответното дружество е отпуснало на ищеца заем в размер на 500.00 лева, като впоследствие П. К. е погасил и превел единствено на ответното дружество изцяло сумата в общ размер на 571.30 лева.

Счита, че е налице правен интерес за ищеца от предявяване на настоящия осъдителен иск срещу ответното дружество на основание чл. 23 вр. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 55, ал. 1, предл. I от ЗЗД за сумата от 25.00 лева - частичен иск от сумата в размер на 71.30 лева - разликата между заплатената от ищеца на ответното дружество сума (571.30 лева) и получената от него сума (500.00 лева).

Ищецът П. Д. К. моли съда както следва:

Да призове страните по делото и след доказване на твърденията в настоящата искова молба, включително относно нищожността или евентуално нищожността на отделните клаузи от последния, да постанови решение, с което:

Да осъди на основание чл. 23 вр. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 55, ал. 1, предл. I от ЗЗД ответника „Сити Кеш“ ООД, ЕИК: 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115Е, ет. 5, представлявано от Николай Пенчев Пенчев, да заплати на П. Д. К., ЕГН: *****, живущ в гр. София, ж. к. „Лозенец“, ул. „Свети Наум“ № 19, ет. 4, сумата в размер на 25.00 лева, като частичен иск от сумата в размер на 71.30 лева /седемдесет и един лева и тридесет ст./, представляваща недължимо платени суми по потребителски кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на настоящата искова молба до окончателното ѝ

изплащане;

Да присъди направените по делото съдебни и деловодни разноси, включително и адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „Сити Кеш“ ООД е депозирал отговор на исковата молба, в който заявява, че настоящото производство, разглеждано самостоятелно, е недопустимо поради това, че правото на иск е упражнено при условията на злоупотреба с право. Твърди, че в рамките на няколко дни в Софийски районен съд са подадени от ищеца общо 4 /четири/ искиви молби срещу ответното дружество с цел да се възложи в тежест на ответника заплащането на разноси в прекомерен размер. Сочи, че образуваните гр. дела пред СРС са със следните номера: 57203/2023 г., 57207/23 г., 57211/23 г. и 15723/23 г. Твърди, че четирите искиви молби са подадени от едно и също лице, чрез един и същи процесуален представител и имат идентично съдържание, в т.ч. петитуми и обстоятелствени части.

Твърди, че ищецът цели да се обогати за сметка на ответника с многократно повишия размер на присъдените в тежест на ответника разноси. Поддържа, че намира процесуалното поведение на ищеца за очевидна злоупотреба с процесуални права, противоречаща на принципа за законност и добросъвестност в процеса, прогласен в чл. 3 ГПК.

Моли съдът да присъедини по реда на чл. 213 ГПК горепосочените дела в едно производство и да постанови едно общо решение по тях.

Заявява, че при условията на евентуалност, в случай, че делата не бъдат съединени, моли при успешен развой на делото за ищеца да не бъдат присъждани разноси за повече от едно производство.

По основателността на исковете заявява, че са неоснователни претенциите на ищеца за обявяване недействителността на процесния договор за кредит на посочените в исковата молба основания. Заявява, че действителността на договора за потребителски кредит № 748569/10.05.2021г. е обусловена от покриване на всички изисквания на ЗПК, регламентирани в чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- т. 12 и т. 20 и ал. 2 ЗПК. Твърди, че са изпълнени всички изисквания на ЗПФУР по реда на който е сключен настоящия договор.

Сочи, че таксата за експресно разглеждане, е възможност за потребителите на продукта Кредирект да получат разглеждане на отправеното искане за сключване на договор за кредит до един час, считано от момента на неговото отправяне. Твърди, че тази услуга е незадължителна съгласно § 16 от Общите условия, съответно за включването ѝ в предмета на услугата ищецът е изразил изрично желанието си, за което свидетелства позиция 14 от Лог файла.

Твърди, че не е вярно, че не е посочен задължителен реквизит от съдържанието на

договора, а именно правото на отказ в законоустановения 14 дневен срок. Поддържа, че ищецът е разполагал с информация за това свое право на няколко етапа от правоотношението – при приемането на общите условия, в които упражняването на правото на отказ след сключването на договора е подробно описано в т.5 на чл. 28.

Посочва, че в следващата клауза са описани последиците от упражняването на това право, а именно: заплащане единствено на главницата и натрупаната до волеизявлението за отказ лихва, без допълнителни разноски, вкл. таксата за експресно разглеждане.

Сочи, че на следващо място възможността за отказ от договора е подробно разписана също в приложения като доказателство СЕФ.

Твърди, че ищецът е могъл да не ползва услугата за експресно разглеждане, стига да не е искал това, а след избирането ѝ е разполагал с няколко възможности - да се откаже от сключването на договора преди отпускането на кредита по банковата му сметка, както и след отпускането им, с което тази такса би отпаднала от задълженията му към „Сити Кеш“. Соци, че вместо да направи нещо от изброените действия, ищецът е изтеглил четири заема от ответниковото дружество, с единствената цел да се обогати от последващите съдебни производства.

Заявява, че са спазени всички закрепени в чл. 11, ал. 1, т. 10 изисквания относно формирането на годишния процент на разходите /ГПР/. Оспорва твърдението на ищцата, че размерът на ГПР е „грешно посочен“. Твърди, че при допустима норма от 50% ГПР е определен на 49.6 %. Соци, че в настоящия случай годишният процент на разходите не надхвърля пет пъти размера на законната лихва за забава.

Посочва, че възнаградителната лихва е фиксирано уговорена за целия срок на договора, а именно 40,05 %, като при това обстоятелство „Сити Кеш“ ООД не си е запазило правото да променя едностранно същата. Оспорва твърденията на ищеца, че уговорения в договора за потребителски кредит фиксиран лихвен процент е немотивирано висок и противоречи на добрите нрави, на принципите за справедливост и добросъвестност.

Твърди, че възнаградителната лихва е едва 8.34 лева при отпуснати 500 лева, което е справедливо възнаграждение за подобна услуга.

Оспорва твърденията на ищеца за нищожност на договорената лихва поради това, че размерът и надвишава трикратния размер на законната лихва.

Моли съда да постанови съединяването на гр. дела по описа на Софийски районен съд с номера : 57203/2023 г., 57207/23 г., 57211/23 г. и 15723/23 г. в едно общо производство, поради наличието и на двете алтернативно посочени предпоставки в чл. 213 ГПК, а именно: участието на едни и същи лица на страната на ищеца и на ответника и наличието на връзка между тях.

В случай, че съдът приеме иска за допустим за самостоятелно разглеждане в настоящото производство, моли за отхвърляне на предявените от ищеца П. Д. К., ЕГН ***** претенции като неоснователни.

Моли за присъждане на съдебно разноски, за което допълнително ще представи списък.

По тези съображения и на основание чл. 146 ГПК, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

СЪДЪТ приема представените от ищеца и ответника писмени доказателства.

ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ по доказателствата след изслушване на страните.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК, на страните да се връчи препис от настоящото определение за насрочване, като те могат да вземат становище по него и дадените със същия указания най-късно в първото по делото открито съдебно заседание.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 28.06.2024г. от ч, за която дата и час да се призоват страните с посочените по – горе преписи.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____